

מונולוג של אחות

שלום, אני אחות ושמי שולה. שמתם לב? אמרתי אחות לפני שולה — זה יצא לי כך ללא כוונה. אני רגילה כל כך להיענות לקריאות „אחות! אחות!“ עד כי לפעמים אני חושבת על עצמי קודם כל בשם התואר שלי — „האחות שולה“.

לא תמיד היה כך. כשגמרתי את השמינית הייתי פשוט שולי, ועמדתי בפני אותן בעיות הניצבות בפני כל נערה בוגרת תיכון. מה הלאה? לאן לפנות? להתגייס מיד לצבא? אולי לעבודה אקדמית? אולי להוראה בספר? למען האמת, ההוראה לא משכה אותי כל כך. לצבא? ככה סתם בלי שום הכשרה מוקדמת? פירוש הדבר להיות רק עוד טוראית נוספת בשורה של טוראיות. אם כן, ללכת לעבודה. כן — אבל מה ללמוד? רציתי מקצוע... רציתי לימודים מעניינים... רציתי ללמוד בחברה נחמדה... וכמובן, מקצוע שאוכל להשתמש בו בזמן שירותי הצבאי. ההתלבטויות היו רבות, ואת ההחלטה אתם כבר יודעים. אחות — מקצוע שענה על כל דרישותי, ועל הרבה יותר, כי אז עוד לא ידעתי ולא הערכתי את כל המשמעות הנובעת מארבע אותיות אלה הפשוטות לכאורה **אחות**. אחרי ההחלטה החלו העניינים להתגלגל: יום ההרשמה — והספקות. יום פתיחת הלימודים — ההכרזות והחדשות.

היום בו לבשתי מדי תלמידה לראשונה — ההתרגשות של אמא וכל השכונה.

יום סיום הלימודים וקבלת התעודה — הגאווה הוסיפה לפחות 5 סמ' לקומתי.

ובין התאריכים האלה שלוש שנות לימוד בבית הספר לאחיות מוסמכות (אגב, ללא תשלום שכר לימוד) לימודים — קשים אבל מעניינים להפליא. עבודה — לעתים מפרכת, אבל בסופה תמיד סיפוק. כל זה היה אז... בינתיים עברו מספר שנים, עם סיום הלימודים התגייסתי לצבא כקצינה, השתלמתי בחדר ניתוח וזכות אני נשואה ואם לשני ילדים ולכן עובדת במשרה חלקית. כפי שאתם רואים אני כבר „מיושבת בדעת“ ולא מסתכלת על העולם באותן עיניים „רומנטיות“ כבעבר, ובכל זאת בכל פעם כשאני רואה חולה עומד על רגליו ועוזב את בית החולים שלא על מנת לחזור אליו — אני מתרגשת מחדש כמו ביום הראשון. יש לי לא רק אפשרויות קידום ותנאים סוציאליים טובים, אלא גם הזכות לתרום לזולת בעבודה יומית.

לפרטים נוספים ולהרשמה אנא פני אל מחלקת האחיות, מרכז קופת-חולים, רח' ארלוזורוב 101, תל-אביב.

קופת חולים

של ההסתדרות הכללית
של העובדים בארץ-ישראל

מישפט

אופיום בכנסיה

10 תיירים נעצרו

48 שעות

על לא עוול —

והמישטרה התנצלה

על התקרית

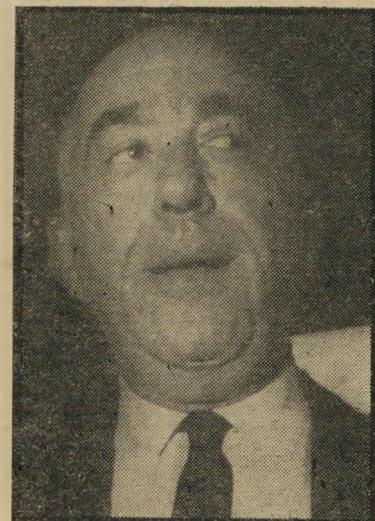
ידועה צורה שהופיעה במרבית עיתוני הערב לפני כשבועיים אמרה בערך כך: „כלשי מחלקת-הסמים של מישטרת ישראל פשטו על אכסניית הנוער שבצפון תל-אביב, ועצרו עשרה צעירים החשודים בהחזקת סמים.“

מה שהידיעה לא ידעה לספר הוא, כי אותם צעירים שנעצרו, שוחררו כבר כעבור ארבעים-ושמונה שעות בלבד, מבלי שיובאו כלל בפני שופט.

סיפר רוי בן העשרים ושש מאנגליה, שהיה בין עשרה העצורים:

„באחד מימי השבוע שעבר בשעה רבע לשמונה בבוקר, התפרצה קבוצת שוטרים לובשי אורחית לחדר שבו ישנתי. הם העירו בגסות את האנשים שישנו בחדר ודיברו עברית. אפשר היה לראות את אקדחיהם מבצבצים מתחת לבגדיהם. הם לבשו.“

גדולות בלתי-מזוהות. „השוטרים טענו כי ידוע להם שבחדר יש סמים במכונת גולה וביקשו לערוך חיפוש. הם גם ערכו אותו. בכליו של אחד מאיתנו, צעיר אנגלי, נמצאה כמות אופיום של 15 גרם. הבחור הודה כי החומר שייך לו.“

שופט כהן

החוק מתיר

ושאיש מאיתנו לא ידע על קיומו. למרות זאת, המישטרה עצרה את כל העשרה שהיו בחדר, כולל בחורה אמריקאית שישנה עם אחד האנשים, והכניסה אותנו למעצר בן 48 שעות.

היינו יום אחד במישטרת דיננג'ון, ויום אחד בבית-המעצר שבאבור-כירי.

„אחרי שנלקחנו אל בית-המישפט, שוח' ררנו על-ידי המישטרה מבלי שיביאו אותנו בפני שופט בכלל. הבחור שבכליו נמצא האופיום, נשאר למעצר נוסף של שבוע ימים. בחור נוסף, שמצאו אצלו כדורי אני-טיביוטיקה שהמישטרה לא יכלה לזהות, נעצר גם הוא לשבוע נוסף.“

עד כאן סיפורו של רוי מורי. מנהל האכסנייה שלמה ארגמן, אמר כי המשיטרה הביעה את התנצלותה על המיקרה. „אם המישטרה לא הגישה נגדם תביעה, אנחנו ודאי ודאי שלא נשים עצמנו שופ'טים.“ אמר. מנהל האכסנייה טוען כי היה זה מיקרה חריג, וכי באכסנייה אין סמים.

מארכס בבית-הסוהר

לאסירים פוליטיים מותר

לקרוא סיפורת פוליטית

וזהותוכה כנזא — קבע

השופט חיים כהן, בתגובה

לפירוכו של נציב בתי-הסוהר

רמי ליבנה ביקש לקרוא ספרים של

מארכס, אנגלס, לנין, מאריצהרסונג, היינריך באל והמיורחן אהרון כהן. נציב שירות-בתי-הסוהר, אריה ניר, לא הסכים כי ספרים אלה יוכנסו לכלא, ובעיקר שלא יובאו לידי רמי ליבנה, הידוע כאישיות פוליטית וכאחד מראשי הברית הקומוניסטית המהפכנית.

ליבנה סנה לבית-הדין-הגבוה לצדק, ביקש צו שימנע מניר לאסור עליו קריאת הספרים הללו בשיבתו בכליאו.

כאשר הופיע ניר בפני בית-הדין, טען כי הספרים הללו עלולים ללבות את ה-אוירה בכלא. וזאת, כיוון שליבנה עוסק בכלא, בזמנו החופשי, בוויכוחים פוליטיים המסיתים את האסירים כנגד המשטר.

בית-הדין-הגבוה לצדק, בהרכב השופ'טים חיים כהן, משה עצינוני ושלמה אשר, דחה את טענותיו של ניר מכל וכל, והורה לו לספק לליבנה את הספרים שביקש.

נציב ניר

אני אוסר

לאפשר לו לקרוא אותם. קבע השופט כהן, בפסק-דין רב משמעות:

החוק אינו אוסר. „לנציב שירות בתי-הסוהר יש סמכות למנוע הכנסת ספרים לכלא, רק אם הספרים משרתים מטרת לא-חוקיות כהברחת כלים אסורים, או אם הם כוללים תועבה או פורנוגרפיה, או כוללים הסתה בהתאם לסעיפים 60 ו-179 של החוק הפלילי.“

„במיקרה הנדון, אם הסדר והמשמעת נשמרים, לאסירים יש כל הזכויות לשוחח ולהתווכח בינם לבין עצמם בכל נושא שירצו, כולל פוליטיקה. ואם במהלך הדיווח אחד האסירים יפר את הסדר, עליו להיענש על הפרת הסדר, ולא על נושא הדיווח.“

„כאשר אסיר כדוגמת המבקש כלוא, אין זה מפליא שהוא מעביר את זמנו ב-וויכוחים פוליטיים עם חבריו, ואין בחוק דבר האוסר זאת.“

כן אין בחוק דבר האוסר על אסיר בעל תודעה פוליטית להפיץ את דעותיו בין חבריו, בין אם דעותיו הן לטעמו של נציב שירות-בתי-הסוהר, או לאו. בכל מיקרה, הנציב אינו רשאי למנוע זאת על-ידי איסור הכנסת ספרים לכלא.

„יתר על כן, להשגות הנציב כי הספרים כוללים חומר מסית אין על מה לסמוך. הם מצויים, או צריכים להימצא, בכל ספרייה אוניברסיטאית. הם כוללים תיאור ריות כלכליות ופוליטיות עליהן חיות מעצמות גדולות. העובדה כי ישראל — למזל — אינה בין אומות אלו, לא משח'רת מן הצורך ללמוד את התיאוריות ה-אמורות.“

סיים השופט כהן את פסק-הדין שלו: „אם יש מדינות טוטאלטריות בעולם, הן מנצלות את המאסר למטרות חינוך פוליטי. ישראל לא צריכה להיות ביניהן.“

השופט עצינוני, שהצטרף לדעתו של ה-שופט כהן, הסתמך על הפסיקה האנגלית, הקובעת כי האסיר נשלח לכלא כעונש, ולא כדי להיענש.

במילים אחרות, עונש הוא המאסר עצמו, ואין להוסיף עליו הכבדות על-ימנת להעניש את האסיר. לכן אין סיבה, מדוע אסירים בישראל לא יוכלו לעיין בספרים כרצונם, בתנאי שאינם כוללים יומא או הסתה.